

Pavel Tebeul, primul anahoret cunoscut, și pe Marele Antonie, care a devenit simbolul vieții călugărești din pustiu Egiptului. Imediat a doua zi după acesta sunt prăznuți laolaltă cei doi corifei ai Alexandriei și ai primelor sinoade ecumenice, Atanasie și Chiril, care au scris atât de frumos despre persoana Fiului lui Dumnezeu, iar după ei, cei doi Macarie, de asemenea viețuitori în chiliile Egiptului. Eftimie cel Mare întregeste pleiada viețuitorilor singuratici, urmat a doua zi de marele Maxim Mărturisitorul, cel care s-a opus aproape de unul singur ereziei ce cuprinsese Bizanțul în secolul al șaptelea. Încă un mare cuvios, Sfântul Efrem, se numără printre marile nume ale lunii ianuarie, precedat de doi mari ierarhi, Grigorie de Nazianz (singurul care a primit apelativul de „Teolog”, pe lângă Ioan Evanghelistul și Simeon Noul Teolog) și Ioan Gură de Aur, neegalatul predicator din scaunul Constantinopolului, în a cărui Sfântă Liturghie ne unim cu Hristos.

Și pentru ca să se înțeleagă că sfinții nu concurează, ci conlucrează, în penultima zi a lunii sărbătorim pe stâlpii Bisericii, cei trei mari ierarhi, monahi și învățători, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur.

Așezarea sfinților cuvioși și teologi în ianuarie nu este nicidecum întâmplătoare. Prima lună a anului vine după marea bucurie adusă de Crăciun, dar vestește și apropierea Triodului, un răstimp dedicat postului, meditației și mai ales rugăciunii către Domnul nostru Iisus Hristos, Care a pățimit și S-a răstignit pentru noi.

Ianuarie ne oferă zilnic cel puțin un exemplu de urmat. Citind biografia unui sfânt pe zi, actualizăm în sufletele noastre viața acestuia. Nu se poate să nu ne rămână în minte o vorbă duhovnicească, iar în inimă o faptă de folos pentru mântuire. Astfel, cu ianuarie am putea pune început bun unui obicei, care sigur va rodi și în fapte.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă

24 ianuarie

18:00

Vecernia și Litia

Duminică

25 ianuarie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. I Timotei 4, 9-15; Ev. Luca 19, 1-10; glas 8, voscr. 11

→ **Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau)**

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

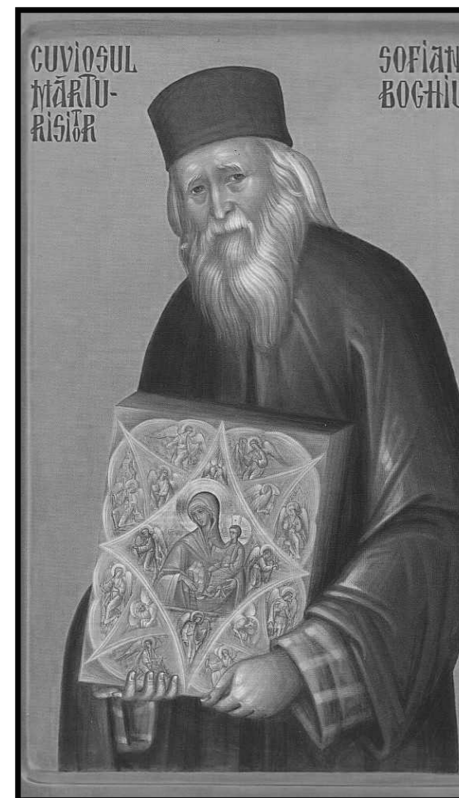

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Omul cu judecată, luând aminte la sine, cumpănește cele ce i se cuvin și-i sunt spre folos. Acela cugetă care lucruri sunt folositoare pentru firea sufletului său și care nu. Așa se ferește el de cele nepotrivite, care i-ar vătăma sufletul și l-ar despărți de nemurire.” – Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 594 / 18 ianuarie 2026

HRISTOS ÎN NOI

Care este adevărata pricină ce ne face ca Hristosul acesta atât de puternic și de viu să ne rămână mereu necunoscut, mereu departe de noi? Care este adevărata pricină a acestei surzenii, acestei împietririi și neputințe atât de izbitoare? S-o spunem simplu și de-a dreptul: nu este alta decât depărtarea noastră de noi înșine.

Să ne dăm bine seama că aici e nevoie să ne oprim toată luarea noastră aminte: depărtarea dintre mine și mine însumi, depărtarea noastră dintre eul nostru cel obișnuit și de toate zilele și între Eul nostru Cel veșnic și dumnezeiesc. Aici stau toată greutatea și toată taina vieții noastre. Și dacă fiecare dintre noi avem o viață a noastră proprie, o cale a vieții noastre, aceasta nu este în sine decât întâlnirea noastră cu noi înșine, de care atârna adevărul și prețul tuturor celorlalte întâlniri cu semenii noștri și cu Dumnezeu.

**SFÂNTUL
SOFIAN BOGHIU**

1912 - 2002

Întâlnirea aceasta cu sinea noastră acoperă ceea ce anticii numeau destinul omului. Cine poate să spună câtă cale trebuie să răătăcească sau să străbată cineva până să ajungă la el însuși? Aici stau tălcul învățaturii duhovnicești și rostul Sfinților și al Bisericii.

De aceea nu trebuie să fim mirați dacă marele și Sfântul Nichifor din Singurătate pune la începutul tratatului său despre viața duhovnicească - Paza minții și a inimii - ca cea dintâi condițiune aceasta: „mai întâi de toate, fraților, să ne întoarcem spre noi înșine!”.

Și de asemenea să nu ne mirăm că tot darul și puterea duhovnicului celui adevărat stau în a ne arăta drumul cel mai drept și cel mai scurt până la sufletul nostru - la noi înșine.

Pentru noi cei de astăzi a trăi numai în afară este cel mai firesc lucru. Prin simțurile noastre trupești ne risipim în puzderia lucrurilor de tot felul, și bune, și rele, din lumea ce ne înconjoară. Dar această risipire nu se reduce numai la atât. Această revărsare a omului în afară duce încă mai departe. Pentru ce? Pentru că omul, dacă se apropie de un lucru pe care îl iubește, se aseamănă cu el, se asimilează lui. Această putere de asimilare, de asemănare, de imitare, de identificare a omului cu ceea ce iubește este una din însușirile lui fundamentale cu care l-a înzestrat Creatorul atunci când l-a făcut după Chipul Său, dar și după asemănarea Sa.

Și cum omul astfel alcătuit este așezat pe scara făpturilor încât are legătură cu toate, ființa lui cuprinde și rezumă întreaga Creație: spirit și materie. Așa încât, după cum el se dăruiește celor înalte din el sau celor josnice din el, el suie spre Dumnezeu sau coboară spre animalitate.

Urmează de aici că, întrucât omul năzuiește și se apropie de cele superioare lui sau cele lăuntrice, el se cîstește pe sine și se împlinește. Și întrucât coboară sau se risipește în cele din afară sau mai prejos de el, se înjosește, decade și se nimicește.

De aceea, un filozof ca E. Hello a putut spune cu îndreptățire că cea mai înaltă măsură cu care societățile și civilizațiile pot fi judecate este măsura respectului de sine a persoanei omenești pe care aceștia o au.

S-a ajuns să se socotească real numai ceea ce poate fi experiență de laborator sau închis în formula matematică (F.W. Foerster). Întreaga perspectivă a vieții omului se răstoarnă. Omul, ca un adevărat întemnițat al materiei, ajunge să socotească că însuși sufletul lui este un rezultat al materiei; că mintea nu este decât o funcțiune a materiei. Gândurile nu mai sunt socotite decât o secreție cerebrală și iată-ne astăzi ajunși la psihologie fără suflet! Sufletul, după acest fel de a înțelege, nu mai este ceva ce există în sinea sa, ci un produs al elementelor fizice, care sunt substitutul (C.G. Jung).

Trupul e însuși sufletul/ Căci dacă trupul n-ar fi sufletul/ El, sufletul, ce ar fi? (W. Whitman). Și astfel ajungem să înțelegem cum, din acest fel de a gândi materialist, omul ajunge la însăși materializarea și pierderea sufletului, la acel suflet carnal, trupesc, de care se vorbește atât în literatura modernă.

Iisus Hristos, Domnul și Dumnezeu nostru, este pretutindeni și în sufletele noastre. Avem în noi și la îndemâna noastră toate puterile Sfântului Duh, revărsate în bogăția de Taină a Sfintei Biserici.

Suntem în Hristos - Plutim în har.

Dar nu ne vom putea aduna din risipirile noastre și din păcatele noastre. Și nu vom putea simți și rodi cu adevărat și sincer această prezență a Domnului decât prin puterea numelui Său.

„Fă totul în numele Domnului Iisus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl” - ne îndeamnă Apostolul. Și iar: „mulțumiri să dăm lui Dumnezeu care ne dă biruința în Domnul nostru Iisus Hristos”.

El Însuși Domnul ne spune „Eu sunt ușa: dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit!”

Nu vom putea intra prin această ușă decât bătând și chemând numele cel de putere al Dulcelui Iisus. Să redescoperim și noi, fraților, în inimile noastre, puterea cea lucrătoare a Domnului și Hristosului nostru! Amin!.

Sursa: ziarullumina.ro

**PROTOS. IOAN
DUMITRU POPOIU**

IANUARIE SAU LUNA TEOLOGILOR

Cartea de căpătâi a oricărui creștin este Sfânta Scriptură sau Biblia. A doua carte ca importanță este poate colecția „Viețile Sfinților”, în forma ei extinsă, sau cea mai scurtă, intitulată „Proloagele”. Răsfoind paginile unei cărți dedicate sfinților lunii ianuarie, rămânem sigur surprinși de bogăția acestei perioade.

Dacă decembrie este luna profeților, luna care începe anul calendaristic se remarcă prin sfinții asceți, distinși prin viața lor curată și prin învățătura aleasă. Am putea o numi luna Patericului sau luna Părinților pustiei, dar nu ar fi destul. Pe lângă asceții cu o intensă viață contemplativă, îi găsim și pe marii teologi ai Bisericii.

Sfântul Ierarh Vasile – teologul, distinsul liturg și filantrop al Cezareei Capadociei, care a definit deoființimea Tatălui și a Fiului, a compus regulile monahale, dar a pus și bazele primului spital creștin - începe luna și anul, iar după el este prăznuit cel numit și „Înger în trup”, marele prooroc Ioan Botezătorul. Imediat după ei cinstim pe Grigorie al Nisei, părintele misticii ortodoxe, pe Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște în Țara Sfântă, pe